

Danes, nikda

Vsem, ki si v podobnih mislih pravijo jaz. Tudi tebi!

Preden sem se odločila zazreti vase in na listu udomačiti te besede, ki jih pišem zdaj, sem se dolgo spraševala, če je to sploh vredno, smiselno, pravično ... Zakaj bi pisala nekemu, ki ga v resnici ne maram, ki ga ne ljubim, ne spoštujem in ne cenim. Da bi lagala? Četudi sem to jaz. Ravno zato, ker sem jaz.

In naj naslovnik tokratnih besed ne bom jaz danes, temveč dekletce, ki je v svet radovedno zrlo mnogo dni pred včeraj. Ampak zakaj je tolikokrat lažje ljubiti to, kar je ovito v celofan nostalgije, četudi takrat, ko temu ni bilo tako, tudi ni bilo mogoče govoriti o silni in iskreni ljubezni.

Na vprašanje, kdo so moji vzorniki, rada v jeziku sarkazma odgovorim, da sem to jaz čez 30 let. V upanju, da bom čez 30 let tako dober, srčen, pošten človek, da je to pravi odgovor. In da bo meni čez trideset let navdih moj duh v mojem telesu čez 60 let, saj nikdar ne moreš biti popolnoma zadovoljen s tem, kar si, četudi zadovoljen s tem, kar imaš. Tako tudi up, da mi bo lastna koža najljubša obleka, prelagam na dan, ki si pravi nikdar.

Se pa vseeno sprašujem, kaj je razlog, da ljubezni do sebe ne gojim, za razliko do različnih odtenkov sebe, za katere sem silno hvaležna.

MOJ JEZIK, katerega zvena se nikdar ne naveličam. Slovenščina, ki se ji rada poklanjam, v kopreni njene melodije si ustvarjam zapuščino, tu iščem tolažbo, pogovor, pletem kupčije in ustvarjam upe za prihodnost. Pišem o vsem in vsakomur, ki ga ljubim, občudujem, mu zaupam. V ritmu njene bolečine raztapljam besedo, da dobim tolažbo, odgovor, pojasnilo, potrditev. Da zmagam bitko, izbrišem krivico, ustvarim resnico, ki ne boli. V njenem ritmu so pisali mnogi umetniki, znanstveniki, modreci, ki jih spoštujem. Pišejo moji starši, babice in dedki, sorodniki, prijatelji, znanci, ki mi z nasmehom pozdrava polepšajo dan, ki jim rada darujem košček svojega srca. Bodo pisali in brali moji otroci. Zgodbe, ki so nastale v srcih tistih, ki so si ponosno rekli Slovenci ravno zaradi našega skrivnostnega, enkratnega jezika, so mi barvale otroštvo. Jo tako ljubim, ker je moja. Četudi ne ljubim sebe. A mi njen spev daje možnost, da pišem tudi o sebi. Torej?

MOJA KRI, ki v sebi skriva tudi tisto moje babice in dedka, mojih staršev ... Prednikov, ki jih ne poznam, a jih imam rada. Me zanimajo njihove zgodbe. Ja, tiste, ki jih obožujem. Če zanikam ljubezen do sebe, torej tudi zanikam ljubezen do njih. Jih tajim ... A tega ne bom dopustila! Ne bom pozabila svojih korenin. Prav, priznam. Očitno se vsaj malo ljubim.

MOJA PRIHODNOST, ki se bo utelesila v mojih otrocih. Za katere vem, da jih bom oboževala, četudi si danes še niti zvezde ne lastijo. Prihodnost, ki jo bodo bogatili spomini na današnje dni in ji dajali vrednost upi, sanje, želje in cilji.

Mnogi pišejo pisma sebi ob domnevno pomembnih prelomnicah in se v njih sprašujejo, kaj in kdo bodo takrat, si obljublajo, da vse enkrat mine – tudi najbolj trpke skrbi, se pozabijo najbolj ostra razočaranja in zacelijo najgloblje rane.

Jaz pa to pismo pišem sebi v tem trenutku. Saj je to vse, kar bom in sem bila. Vsemu, kar sem. Kar je moj jezik, moja kri in prihodnost. Moj jaz, ki zdaj po svetu pušča zgodbo mojih prstnih odtisov, ki pletejo misli za moje ljube, ki še niso uzrli modrine neba, zame čez 30, 60 let. Za dan, ki mu danes pravim nikdar. Trenutek, ko mi bo preostalo le bitje mojega srca in bo to v tej drobni pršici neutelešenega edina melodija – zato vredna, zato neprecenljiva.

Do takrat pa bova z jazom še naprej razmišljala. In, upam, ustvarila kaj čudovitega. Vrednega nasmeha, spomina. Vrednega ustvarjanja utripa srca.

Neža